

DOREL BÎRSAN

*Miraculoasele etaloane de
măsură ale geto-dacilor*

*Când Istoria întâlnește Știința, pietrele rostesc
adevărul*

CUPRINS

Introducere.....9

Capitolul 1. UNITĂȚI ANTICE DE MĂSURAT LUNGIMEA

1. Sistemul de unități cu care au fost proiectate piramidele egiptene.....21
2. Unități de măsură din Mesopotamia.....29
3. Sistemul de unități de măsură al Greciei antice.....33
4. Unitățile de măsurat lungimea de la Roma.....37
5. Sistemul de unități de măsură egiptean.....41
6. Sistemul de unități de măsură al geto-dacilor.....44
7. Aveau geto-dacii o unitate definită pentru volum?..57

Capitolul 2. GIGANȚII ȘI CONSTRUCȚIILE LOR CICLOPICE

1. Planul general al Piramidei-Keops.....65
2. Cotul piramidal și enigma atlantă.....74
3. Paralelism între Sanctuarul Mare Rotund al dacilor și Piramida-Keops.....81
4. Etaloanele geto-dacilor și podul de peste Dunăre, zis al lui Traian.....90
5. Alte dovezi că dacii au avut ca etalon cotul piramidelor.....98
6. Cotul piramidal la nivel planetar.....103

Capitolul 3. SEMNELE CERULUI

1. Argumentul strămoșilor.....117
2. Sistemul zecimal de numerație și cei din Marea Rasă cosmică.....119
3. Cotul sacru la nivel cosmic.....126
4. Semnele cerului și antediluvienii.....133
5. Testamentul antediluvienilor.....144
6. Cuvânt de încheiere.....152

Anexa 1. Constanta gravitodinamică de cuplaj.....	157
Anexa 2. Sarcofagul din Piramidă și factorul obsesiv..	162
Anexa 3. Herodot și proporțiile Piramidei-Keops.....	165
Anexa 4. Careul magic al celor 9 numere de bază la geto-daci.....	168
Anexa 5. Numărul sacru 365,24155 este o constantă a Galaxiei.....	175
Anexa 6. Cotul piramidal al geților, o măsură galactică.....	180
Bibliografie.....	187
Referințe.....	188

Introducere

Personajul principal al acestei cărți este unul din etaloanele cu care a fost proiectată Piramida-Keops din Egipt, pe care l-am denumit *cot piramidal* și uneori *cot sacru*, deoarece a fost considerat de antici un etalon sfânt. Iar atributul i se potrivește, căci prezența lui este evidentă și la nivel cosmic, măsurile sistemului solar fiind rezonante cu acest etalon străvechi. Ca să nu amintesc aici că, de fapt, vom regăsi cotul și la nivelul Galaxiei. Dar să nu sărim peste etape, luând-o înaintea înțelegerii, care vine mai lent, dacă nu este adusă de străfulgerarea intuiției.

În general ideile au o viață a lor proprie și aruncă umbre în multe direcții. Ele se nasc din alte idei și evoluează spre înțelesuri noi pe măsură ce li se clarifică validitatea. Pornit inițial în căutarea unui alt înțeles al gravitației, pentru a scoate știința din zona aridă a spațiilor curbe, care nu au ajutat cu nimic la descifrarea gravitației în intimitatea ei microcosmică, am găsit calea unei teorii dinamice, în care mișcarea generează forțe adiționale, spațiul fiind sediul unei multitudini de eteri suprapuși. Aspectul matematic de abordare a gravitației, în acest fel, se simplifică radical, iar mișcarea este repusă în spațiul firesc tridimensional. Se evidențiază un cuplaj între câmpul gravitațional și cel nuclear, care nu poate fi desființat de materie. Altfel spus, câmpul nuclear este intrinsec legat de câmpul gravific, întocmai legăturii dintre câmpul magnetic de cel electric, deosebirea fiind aceea că primul tandem se manifestă mult mai slab la nivel macrocosmic.

Și descrierea acestei teorii dinamice a gravitației ar putea continua, epuizând paginile cărții de față și deviind de la subiectul propus, acela de analiză a etaloanelor antice de măsură și în special ale etaloanelor folosite în spațiul mioritic al geto-dacilor.

Cum e posibil ca de la o nouă teorie a gravitației să ajungem la geto-daci, este simplu de explicat și nu este nici o inconsecvență în prezentarea subiectului și nici o exagerare pornită din prea mult elan național.

creat omul, iar zeii locuiau pe Pământ alături de creația lor, perioadă cunoscută drept Epoca de aur a omenirii.

Din dovezile aduse în acest studiu, poate unii, mai ușor influențați de istoria oficială, vor înceta să mai vehiculeze idei absurde despre daci, cum ar fi aceea că ei nu aveau scriere și foloseau doar răbojul pentru consemnările inerente vieții sociale. Asemenea idee este o aberație, în condițiile în care astrolabul dacilor de la Sarmisegetuza relevă o înaltă cunoaștere a aritmeticii și geometriei. Ori cunoașterea matematică, pentru a se dezvolta și răspândi, are nevoie de un sistem de scriere eficient, fiind o latură intelectuală ulterioară inventării scrierii și care necesită și un sistem adecvat de numerație, iar dacii le-au avut pe toate, după cum vom demonstra.

Prin cultura lor geto-dacii sunt purtători ai străvechii culturi a titanilor și giganților hiperboreeni și mai târziu a atlantiților de la care au moștenit și limba, cunoașterea și concepțiile religioase. Iar vechile civilizații au fost distruse de anumite fenomene cosmice, care se repetă periodic și despre care predecesorii încearcă să ne avertizeze, oferindu-ne date pentru a calcula următoarea perioadă catastrofică, însă civilizația noastră nu se sinchisește în studiul și descifrarea lor, deși, după cum evoluează lucrurile pe Terra, preluarea și înțelegerea acestor informații străvechi, care redevin actuale, ar trebui să fie o prioritate.

Capitolul 1

Sisteme de unități de măsură antice

Despre subiect

Oamenii sunt înclinați să creadă că anticii erau primitivi, iar metodele lor de a măsura lungimile, duratele, volumele sau cantitățile de cereale, erau la fel de primitive. Chiar arheologii, în baza unor probe scoase la iveală din timpurile trecute, au alimentat ideea că sistemele de unități antice erau arhaice, oamenii având la îndemână unități derivate din dimensiunile geometrice ale corpului uman: lungimea tălpii, lățimea palmei, a degetului, sau măsura unui pas în mersul obișnuit, ori lungimea antebrațului, cunoscută drept cot și întâlnită la majoritatea popoarelor, dar cu dimensiuni ușor deosebite.

Această metodă a anticilor de a măsura cu mijloace arhaice exista, cu siguranță, în cercul comunităților mici ale oamenilor de rând, când nu aveau la îndemână etaloane calibrate, dar geto-dacii au moștenit un sistem de unități de măsură bine conturat și într-o relație misterioasă cu etaloanele folosite la construirea piramidelor de pe întreg pământul.

O asemenea afirmație poate părea fantezistă, căci se întâmplă de multe ori, chiar arheologilor, să mai scape din lesă imaginația, în lipsa unor probe edificatoare, dar pentru a susține afirmația că *geto-dacii aveau un sistem de unități laborios* există încă dovezi în construcțiile lor. Căci era inevitabil să vină și timpul când „pietrele vor vorbi adevărul”, cum a prevăzut Eminescu, deoarece ele păstrează încă în măsurile armonioase alese de către meșterii daci și „urme” ale etaloanelor utilizate.

La nivel mondial etaloanele au fost foarte diversificate dimensional, dar unele păstrează subiacent un numitor comun, semn că au fost deduse din măsuri semnificative, care veneau dintr-un trecut mai îndepărtat, cele străvechi reflectând un nivel mai elaborat de definire.

Se profilează astfel un sistem de unități de măsură foarte bine fundamentat, precis și universal, valabil pentru acele construcții ce depășesc 5-7 milenii vechime. Etaloanele străvechi se deosebesc radical în raport cu sistemele de etaloane și unități al

antichității, acestea din urmă păstrând în cadrul lor elemente din sistemul de unități străvechi, întâlnit la proiectarea majorității construcțiilor din neolitic (piramide, zigate sau marcaje administrativ-teritoriale, etc.).

Toate observațiile ce vor fi reliefate în cartea de față, arată clar că sursa tuturor etaloanelor antichității a fost Piramida egipteană, zisă a lui Keops, sau civilizația(cultura) care a ridicat piramida și cu care antichitatea pare a avea o legătură de tradiții și continuitate.

Se consideră azi, în mod oarecum abuziv, că sistemele de măsuri și greutate s-au dezvoltat odată cu evoluția comerțului și industriei, iar acestea au migrat dinspre Egipt, Mesopotamia și India spre Grecia și Roma, apoi spre celelalte popoare, pe care aceștia le-au influențat. Asta în ideea, răspândită de istoria oficială, că omul a evoluat de la stadiul primitiv de grupuri hominide spre omul de azi. Dar aceasta poate fi o prejudecată, deoarece vom demonstra că în perioada neolitică existau etaloane și sisteme de măsuri și greutate mai elaborate decât cele ale antichității, antichitate care a uitat sursa originară a informațiilor ei.

În realitate Geția a fost o insulă de cunoaștere în care s-au păstrat etaloanele originale ale atlanților și mare parte din tradiția lor străveche. Iar frânturi din cultura geților a migrat spre celelalte popoare și nu invers. Dar etaloanele și știința dacilor erau apanajul unui cerc restrâns de inițiați, la care nu au avut acces cei străini de neam, sau considerați nedemni. La momentul în care romanii au atacat Sarmisegetuza, iar Decebal a pierdut lupta (fiind vorba și de ceva trădări din partea unor nobili) toți preoții inițiați ai cetății și-au luat viața prin otrăvire, după cum arată o secvență de pe Columna lui Traian, iar unele sanctuare au fost incendiate chiar de geto-daci pentru ca romanii să nu aibă acces la măsurile etalon încifrate și nici la tehnica prin care funcționa calendarul solar. Cele mai multe, însă, au fost incendiate de romani. Dar nu-i imposibil ca mare parte din știința geto-dacilor, scrisă pe tăblițe, să fi fost ascunse înainte de atacul romanilor și să fie găsite într-o zi, cele existente azi la Sinaia fiind o mică parte din tezaurul de cunoaștere al dacilor.

În baza studiului etaloanelor de lungime, care pot fi iden-

tificate din analiza planurilor constructive ale monumentelor rămase de atunci, se poate demonstra că, într-un timp îndepărtat din trecut, a existat o civilizație avansată de la care antichitatea a păstrat frânturi de cunoaștere și a moștenit etaloane foarte precise de măsură.

În acest sens, mersul istoriei a fost mai degrabă involutiv, iar lumea a mers în jos, atât în ce privește cunoașterea, cât și rasa umană, care s-a degenerat până la conglomeratul rasial de azi. Omul nu avea cum să provină din maimuțe, ci mai degrabă originea lumii de azi a fost civilizația care ne-a precedat, omenirea actuală pornind pe drumul civilizării cu o bogată moștenire de cunoaștere, din care a pierdut, pe traseul sinuos al istoriei, din cauza căderii în precaritate și a conflictelor dintre grupurile supraviețuitoare, care au ignorat sau au uitat originea lor comună.

A doua ipoteză ar fi aceea a unei manipulări a popoarelor de-a lungul istoriei de către agenți inteligenți străini Terrei, care au făcut experimente genetice pe oameni, formând linii genetice din ce în ce mai evolute, pentru a obține ființe umane performante, în acord cu necesitățile lumilor cosmice din care ei fac parte și în care, în viitor, vom fi și noi integrați. Pentru că apariția omului rațional în univers nu este întâmplătoare și va avea un anumit rol în păstrarea ordinii universale, ființele inteligente din univers, ajunse la un anumit nivel de cunoaștere, devin factori generatori de ordine în univers.

Acești intervenționiști cosmici au dat oamenilor și anumite informații, care s-au păstrat în societăți inițiatice închise. Cunoștințele preluate de la ei sunt în contrast cu timpul istoric, iar despre un asemenea contact cu ființe evolute venite din cosmos vorbește patriarhul Enoh și înțeleptul egiptean Thoth. Unele informații apar scrise și pe tăblițele sumeriene.

Deoarece sistemul de unități de măsură al constructorilor de piramide, răspândite pe întreg pământul, este foarte evoluat și are legătură chiar cu măsurile din sistemul solar, ar fi o dovadă că el a fost impus de o civilizație avansată din univers, dacă nu cumva, rămâne la fel de validă și ipoteza alternativă, că pe Terra s-au perindat nenumărate civilizații ajunse în stadii superioare de cunoaștere și care au fost distruse de fenomene cosmice ciclice,

în fața cărora au fost neputincioase, în ciuda avansului tehnologic atins.

Respect pentru oam
Nu-i imposibil ca tocmai informații despre ciclicitatea unor asemenea fenomene catastrofice, care tulbură ordinea în sistemul solar, să fie înscrise în Piramida-Keops, pentru a ajuta societățile ce vor descinde din supraviețuitori să aibă cunoștință despre ele cu anticipație și să i-a măsuri de salvare în timp util. Dar eficiența gestului lor depinde și de capacitatea civilizației noastre de a decodifica informațiile înscrise în monumentele străvechi de pe Terra. Ori, pentru preluarea încărcăturii informaționale este necesară cunoașterea cu precizie a etaloanelor folosite la proiectarea acestor monumente. Și mai este nevoie ca aceste informații să fie tratate cu seriozitate și nu privite cu o falsă superioritate, caracteristică timpului nostru, deoarece de multe ori ele depășesc stadiul atins de știința noastră și, să fim obiectivi: *piramidele străvechi nu au fost construite de oameni primitivi.*

Vom descrie mai departe toate aceste sisteme de etaloane și unități de măsură, subliniind, acolo unde este posibil, elementele lor de legătură. Și, pentru a fi consecvenți, vom începe cu sistemul cel mai elaborat, acela al constructorilor piramidelor egiptene.

Sistemul de unități de măsură cu care au fost proiectate piramidele egiptene

Gradul de complexitate și punerea în practică impecabilă a unui proiect grandios, cum este Piramida-Keops, arată că acei constructori aveau cunoștințe tehnice avansate. De asemenea, ei posedau și o știință la un nivel care depășește știința civilizației noastre, deoarece proporțiile dintre măsurile Piramidei sunt numere sacre, respectiv constante ale materiei necunoscute pentru noi, dar identificabile cu ajutorul unei științe noi, pe care eu am numit-o *gravitodinamica*, despre care, după cum se pare, acei constructori misterioși aveau cunoștință [1].

Un argument în plus că cei care au construit Piramida cea mare din Egipt făceau parte dintr-o civilizație tehnologică este relevat și de etaloanele lor de măsurat lungimea, care sunt definite din raza polară a Pământului și au adiacență cu măsuri semnificative din sistemul solar, fapt ce va fi demonstrat pe parcursul expunerii de față. De aceea, pentru a clarifica situația din start, vom identifica acei constructori ai piramidelor egiptene (și nu numai) ca fiind atlanții, deoarece, după cum vom arăta, în epoca faraonilor, în Egipt nu se mai folosea sistemul de unități al piramidelor, fapt ce poate fi interpretat în ideea că piramidele nu sunt construite de faraonii egipteni. E posibil că faraonii au încercat să imite marile piramide, care precedau cu milenii apariția lor, și de aici ideea că ei ar fi cei care le-au construit, după cum susțin unii istorici antici.

În acest sens, vedeta etaloanelor de măsură folosite de atlanți este cotul piramidal, care avea, conform eşantionului „consemnat” în piramidă, o măsură de 0,635660 m (exact). Cei mai mulți oameni, când văd un asemenea nivel de precizie întreabă cum este posibil să fie reprezentat, dar explicația e simplă. Acei constructori de acum 10-12 milenii au marcat măsura cotului piramidal chiar în interiorul Piramidei-Keops. Cum? Destul de simplu. Deasupra ușii de intrare în Camera

Regelui este reliefat în piatră de granit negru un mic dreptunghi absidat, ca o potcoavă. Gradul de șlefuire al pietrei fiind foarte mare, se poate măsura cu precizie înălțimea reliefării, care reprezintă un deget piramidal. Apoi, știind că degetul era egal cu $1/25$ dintr-un cot, se calculează măsura cotului, care coincide și cu circumferința acelei forme absidate, pe care cei mai mulți au asemănat-o cu o potcoavă. Forma însăși duce cu gândul la cai și la deplasare, adică la un etalon cu care să se măsoare distanțele.

Pe de altă parte, alegerea acestei forme ciudate de potcoavă pentru a înscris măsura cotului sacru, putea fi motivată de tendința preoților savanți, care aveau acces în Piramidă, de a ascunde informațiile de cei neavizați, căci forma respectivă era, de fapt, un dreptunghi absidat, ce avea anumite proprietăți matematice, iar lungimea circumferinței sale se putea determina foarte precis măsurând doar lungimea și lățimea (axa mare și axa mică) ale acestui gen de formă geometrică. Vom da detalii despre acest aspect într-un capitol adecvat dedicat „potcoavei” din centrul sanctuarului Mare Rotund al geto-dacilor.

Misterioșii proiectanți ne transmit două etaloane de lungime exacte, care rezonează cel mai bine cu măsurile piramidelor și conduc la relevarea constantelor numerice încifrate. Nici un alt etalon folosit nu conduce la evidențierea armoniilor numerice din Piramida-Keops, în afara *cotului și degetului piramidal*.

Valorile adoptate în expunerea de față vor fi:

$$1 \text{ cot piramidal} = 0,635660 \text{ m};$$

$$1 \text{ deget piramidal} = 1/25 \text{ coți} = 0,0254264 \text{ m}.$$

E lesne de observat că acest etalon poate reprezenta a zecea milioana parte din raza polară a Pământului, dacă în trecut acesta avea o rază cu 174 m mai mică decât în prezent. Dilatarea globului terestru din momentul definirii cotului piramidal și până azi vine în sprijinul ipotezei lui Wegener, sau poate fi explicată în această viziune. Este posibil caatlanții, știind că pământul se dilată cu o rată constantă, să fi dorit să ne transmită momentul în care a fost definit cotul, care poate fi calculat, determinând rata de dilatare în discuție.

Pe de altă parte, adiacența între măsura cotului piramidal și dimensiunea Pământului capătă alte valențe când vom demonstra că acest etalon rezonează cu dimensiunile Soarelui, dar și cu măsuri semnificative ale Galaxiei, de parcă întreg sistemul solar a fost proiectat (de Cineva înzestrat cu rațiune, voință proprie și, mai ales, geniu!) folosind cotul piramidal. Vom trata acest aspect inedit, legat de etalonul atlantiților, într-un paragraf separat.

Dacă cotul piramidal poartă și ceva din calea arhaică de definire, fiind comparabil cu măsura antebrațului uman (de la cot până la vârful degetului mare), este demn de remarcat că acei oameni, care l-au creat după măsura lor, depășeau media de înălțime a oamenilor de azi. Dar și celelalte etaloane pe care le-au avut atlantiții sunt, de asemenea, mai mari decât cele folosite de oamenii care au trăit mai târziu. Unul dintre acestea este *stânjenul piramidal*, un etalon la fel de străvechi marcat la rândul lui în Piramida-Keops.

Stânjenul din Piramidă

Se pare că până acum nu a observat nimeni că stânjenul era un etalon la fel de străvechi al constructorilor de piramide. Cu toate acestea el este acolo, imortalizat în piatră, dovadă de necontestat că sursa lui originară este Piramida-Keops. Cum l-au preluat anticii din Piramidă, rămâne însă un mister, căci și dacii cunoșteau acest etalon străvechi.

Măsura stânjenului piramidal este de 1,97 m și a fost încifrată în *lungimea la interior a sarcofagului* din Camera, botezată, după tradiția arabă, a Regelui, deoarece aceasta avea plafonul plan. În mormintele arabe camera unde este înmormântat un bărbat are plafonul plan, în timp ce aceea unde este înmormântată o femeie are plafonul înălțat în centru, sau „în două ape”, după un termen specific meșterilor de case din zona noastră.

Modul de definire al stânjenului este necunoscută. Dacă reprezenta înălțimea medie a unui om, observăm iarăși că acel om era mai înalt decât omul zilelor noastre și, respectând proporțiile, un om de 1,97 m înălțime ar putea avea o lungime a ante-

brațului de 63 cm, conform cotului piramidal. Dar, e puțin probabil ca acest etalon să fi fost definit arhaic, după măsurile corpului omenesc, deoarece acei constructori de piramide din neolitic dau dovadă de cunoștințe avansate.

Este demn de remarcat totuși că stânjenul se cuprinde de 75 de ori în înălțimea Piramidei-Keops și de 15 ori în măsura diametrului Sanctuarului Mare Rotund, al dacilor. Cu toate acestea, pare că nu stânjenul este etalonul indicat pentru a releva numerele sacre înscrise în mixtura dimensională a Piramidei.

Stânjenul piramidal apare consemnat și în Biblie, la valoarea sa reală, de 1,97 m, fiind un etalon răspândit în antichitate, cu valori ce variau de la popor la popor. Dacii au păstrat valoarea originară de 1,97 m, însă ulterior, românii l-au decalibrat ușor în evul mediu și mai târziu, căci pe vremea lui Șerban-Vodă acest etalon pierduse din lungime câțiva milimetri, având 1,962 metri.

O ipoteză mai verosimilă ar fi aceea că măsura stânjenului a fost preluată mult mai târziu de către inițiații, care mai aveau acces în Piramidă, și transformată într-un etalon, pe care atlanții nu l-au folosit. Ei doar au dat sarcofagului din Camera Regelui lungimea la interior de 1,97 m, în acord cu alte premise, care, probabil, făcea din volumul interior al sarcofagului o unitate de volum pe care au dorit să o conserve și să o transmită peste timp.

Piciorul atlanților

Cu siguranță că mulți dintre cei cunoscători în ale piramologiei se vor arăta mirați de includerea acestui etalon în sistemul de măsuri al atlanților, dar nu este nici o greșeală. Acei constructori de monumente megalitice dețineau și un asemenea etalon, însă nu este predominant în proiectarea Piramidei-Keops, dar apare „consemnat” alături de cotul piramidal.

Modul de încifrare al piciorului piramidal este mai inedit și necesită și alte cunoștințe despre Piramida cea Mare din Egipt.¹

¹ Pentru aprofundare ase vedea cartea „Mesajul atlanților” [2].

În primul rând piciorul piramidal, pe care îl vom numi și *piciorul atlanților*, apare pentru a încifra omniprezentul „*factor obsesiv*”, numărul atât de apreciat de atlanți, ce poate fi numărul cheie în decodarea mesajului purtat de piramidele Terrei și adresat peste timp civilizației noastre. Și nu este o exagerare, deoarece acest număr obsesiv apare încifrat în piramide de pe mai multe continente, din cele mai vechi timpuri, care depășesc vechimea piramidelor egiptene, cum sunt, de exemplu, piramidele din Bosnia.

Factorul obsesiv este o măsură identificată pentru prima dată în planul Piramidei-Keops de către inginerul D. Davidson și estimată de acesta la 286 degete piramidale. Numai că atlanții au înscris în piramidă și relația exactă care definește acest factor, ceea ce în timpul lui Davidson nu a fost posibil de evidențiat.

Numărul în discuție depinde de numărul 9! și de numărul π sub forma:

$$\text{Factorul obsesiv} = \Omega = \sqrt{\frac{9!}{\pi\sqrt{2}}} = 285,79135$$

Semnificația sa matematică este greu de intuit, însă numărul apare ca un *leit-motiv* în Piramida egipteană, reflectând o abatere, inclusă în mod voit, a măsurilor de la regulile geometrice firești sau ca diferență între măsurile reale, din teren, și măsurile ideale, presupuse de teoria matematică. Spre exemplu, *factorul obsesiv* apare ca diferență între perimetrul bazei ideale și cel al bazei reale a Piramidei-Keops, care are 8 fețe, mijlocul laturilor sale fiind ușor curbat spre interior. Ușa de acces în Piramidă, descoperită după tentativa reușită a lui Al-Mamun de a intra în Piramidă, nu este plasată pe apotema laturii triunghiulare nordice, ci este deplasată spre est cu 285,79 degete.

De asemenea, factorul obsesiv mai apare încifrat prin înălțimea vârfului supraideal al Piramidei (vârful lipsă), ori în lungimea la sol a Sfinxului, care este egală cu 10 Ω , având deci 2857,9135 degete (72,66 m).

În interiorul Piramidei Axa centrală a culoarelor (Descendent și Ascendent) nu este cuprinsă în planul vertical nord-sud al Piramidei, ci este plasată cu 7,26 m spre est, adică cu o valoare

egală cu factorul obsesiv. Axul central vertical al Marii Trepte este și el deplasat cu circa 286 degete spre est, în raport cu planul central nord-sud al Piramidei, ce trece prin vârful său, iar plafonul Marii Galeriei este înălțat față de plafonul Primului Pasaj cu aceleași 286 degete.

La toate aceste obsesive repetări a numărului Ω , se adaugă și modul de evidențiere cu ajutorul măsurii, numită de noi aici, **picioar piramidal**. Astfel, măsurând perimetrul bazei Piramidei-Keops cu acest etalon ea are fix 10 Ω picioare piramidale (2857,9135 picioare). Însă definirea piciorului piramidal nu se bazează pe acest raport ce poate fi scris:

$$\frac{\text{Perimetrul bazei}}{10 \cdot \Omega} = \frac{36524,155}{2857,9135} = 12,78 \text{ d.p.} = 0,3249 \text{ m,}$$

ci, mai degrabă, este un etalon derivat din degetul piramidal, reprezentând o zecime din circumferința unui cerc cu raza de 20,34 degete piramidale. De ce, neapărat 20,34 degete, vom vedea mai jos.

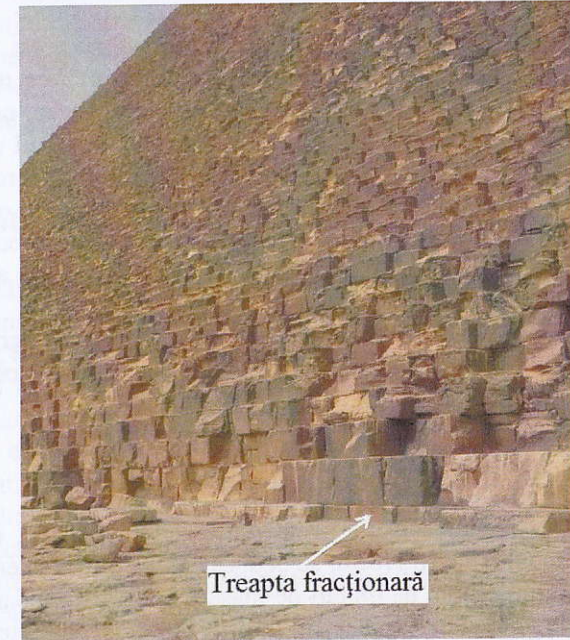
Matematic, aceasta se scrie:

$$\frac{2\pi r}{10} = \frac{2\pi \cdot 20,34}{10} = \frac{2\pi \cdot 4\pi\varphi}{10} = \frac{8\pi^2\varphi}{10} = 12,780 \text{ d.p.} = 0,3249 \text{ m}$$

Numărul 20,34 la rândul lui este și el un număr semnificativ, fiind o zecime din numărul 203,4, care poate fi considerat al doilea număr obsesiv al Piramidei-Keops. El apare încifrat și în numărul de trepte (asize) ale Piramidei, care are 203,4 trepte, treapta fracționară fiind așezată la baza Piramidei (fig. 1).

Deoarece numărul 20,34 depinde de numere semnificative pentru atlanți și chiar pentru matematicienii de azi (căci $20,34 = 4\pi\varphi$), rezultă că etalonul numit *picioar piramidal* de 0,3249 m, genera, prin dependența sa de numărul π , de numărul de aur φ și de numărul misterios Ω , (ce pentru atlanți pare a fi un alt gen de număr de aur!), genera deci, forme armonioase și măsuri rezonante cu aceste constante matematice.

Pentru a dovedi că acest etalon nu este o invenție teoretică, subliniez faptul că el apare consemnat în Biblie cu măsura de 0,32 m, sau că Papirusul Rhind, aflat la British Museum din Londra, redactat de scribul Ahmes în 1650 î.Hr. după un document vechi, scris sub regele Ammenemes, are dimensiunile de 5

Figura 1. Imagine cu exteriorul Marii Piramide, din care se vede, la baza ei, treapta fracționară.

metri lungime și 0,32 metri lățime. Aceasta este măsura unui picior atlant și nu este aleasă la întâmplare.

De asemenea, exista și în Grecia antică un etalon numit *picioarul olimpic* având măsura de 0,32 m. Cu siguranță era același etalon străvechi al atlanților, care se amestecase cu alte etaloane adoptate mai târziu, cum era *picioarul eginetic* de 0,33 m sau *picioarul samian* de 0,35 m, a căror proveniență nu se mai cunoaște, și nici modul cum au fost definite. Dar ele existau și erau folosite pe teritoriul Greciei antice.